

TSUNAMI

III/6

• Ahoj, Lemko,

nezlob se, že Ti zras píšu, ale já jsem dostal před chvílí takovou myšlenku, že Ti ji musím napsat, jinak neusnu.

Víš, všiml jsem si, že veškerý informace o tom, co děláte vy, či my, si řekneme mezi sebou a to zdaleka ne všechny. A vůbec si myslím, že je spousta věcí, který bysme měli vědět všichni a ne jen někdo. Tudiž jsem dostal nápad, který by všechny tyhle problémy odstranil - založit si vlastní časopis. Tam by se prostě psaly věci, který připravujem, to, co bylo + kritika vlastních programů, připomínky atd. Dále by tam mohly být recenze a kritiky našich nových sbírek i zajímavých věcí, které vyšly normálně. Mohly by tam být různé rozhovory atd. Nebo taky kritiky na koncerty či trampský akce a vandry. Mohly by se tam objevit i nějaký fejetony či kratší povídky. Mohlo by to vycházet 4x-6x ročně.

Celkem by mě zajímalo, jak se teď tváříš - asi si říkáš - blázen, blázen ! Je to možný, že jsem cvok, no ale...

Doufám, že se Ti můj nápad zalíbil. Prosím tě ale, chci, aby to zatím zůstalo jen mezi námi, bude to takový naše malý tajemství...

Netopejř

Tehdy se psal 19. říjen 1984 a Netopejův nápad se ujal. První číslo TSUNAMI jsme připravovali společnou rukou - jako dárek ke 2. výročí založení TSUNAMY. Listuju teď tím prvním číslem, jeho obsah se od dnešního TSUNAMI opravdu dost liší - více informací, kritik, rozhovorů, názorů atd. První číslo nezůstalo osamoceno. Od listopadu 1984 vychází TSUNAMI každé dva měsíce, "redakční rada" se od léta 1985 taky trochu zúžila - zůstala ~~jako byla~~ jsem jen já, Netopejovi přibyly starosti a nezbyl mu už čas. Všechny jeho příznivce však mohu potěšit - Netopej se opět před čtrnácti dny ozval a věřím, že to nebylo naposled.

V TSUNAMI se teď objevuje více naší tvorby, je to dobré, i když bychom také uvítali i názory čtenářů na tyto verše či povídky. TSUNAMI se teď rozšířilo i do míst, se kterými jsme původně vůbec nepočítali /Brno, Bratislava, Gottwaldov apod./, ale tím víc by nás zajímaly právě vaše názory na tento časopis.

V poslední době přibyla celá řada přispěvatelů, což mě dost potěšilo /zkuste dát dohromady časopis, když nemáte příspěvky/, redakční šuplík se utěšeně plní. A jestliže právě vy ještě váháte, jestli napsat, vezměte tužku a napište!

TSUNAMI teď "oslavuje" druhé výročí svého vzniku, zároveň s tím uplynuly už čtyři roky od založení TSUNAMY. Popřejme tedy oběma hodně úspěchů v další činnosti a nenechávejme je samotné!

A pro všechny, kteří nám fandíte, jsem dnes připravila zcela mimořádné číslo TSUNAMI - z archivního šuplíku. Setkáte se zde alespoň s několika našimi kamarády, kteří také rádi píšou a kteří se nebojí vaší kritiky /vždyť každá kritika může jen pomoci/.

Přeji tedy všem hezké čtení a pěkné zážitky

Lenka

M o t t o :

Neumím používat honosná slova
vzletné věty
ale co na tom
vždyť žiji obyčejný život
mezi obyčejnými lidmi

/ Lenka /

PŘÁTELSTVÍ, vzato matematicky:

Jestliže tvůj přínos roste
lineárně,
pak křivka odměny roste
parabolicky.

/ Satina /

LÁSKA :

Ústa jsou záchytným bodem
mysem Dobré naděje.

Pojď,

obejmi mě,

polib,

ať se naše láska nerozplyne
jako fata morgana

V moři všednosti

/ P í s k l e ů

• TULÁK

Nejkrásnější pohled na svět je z posedu,
z takové výšky si lehce představit dovedu,
že jsem král.

Prašná cesta pode mnou mizí v nekonečnu.
Okouzlit dovedl bych každou slečnu,
i kdybych jen na foukačku hrál.

Nedozírná širá pole, lesy, louky,
vše je moje.

Tohle bohatství bych nevyměnil,
i kdyby království mi za něj někdo dal.

Co na tom, že mi z kalhot čouhají kolena
a lokty se z košile dávno proklubaly.
Nahodím svou starou tormu na záda,
slezu z posedu
a zmizím v dáli.

/Sněhurka/

+ + +

Pesimista má láhev poloprázdnou
Optimista zas poloplňnou
Ta moje díru ve dně má
Ze dna jen šklebí se
smíchem se ohýbá
v té láhvi o sucho
nouze teď nebývá
Nebuďme troškaři
voda se vypaří
a díra do světa
i s dírou se podaří

/Romek/

ŠTĚSTÍ

Čtyřlístek utržený
mezi růžemi bez trní
a v každém lístečku
kouček tebe

/ Irča /

. . .

Nenasazuj lásce pouta
nech ji krásnou žít...
Krása je ve volnosti
láska je v přítomnosti
a volnost
to je víc

/Povolka/

Třeba jsme si zvykli
moc často říkat - mám rád,
Třeba nám to tím častým
říkáním zevšednělo.
A třeba když najednou
najdeme člověka,
kterého máme opravdu rádi,
třeba nemůžeme najít
gesta ani slova,
kterými bychom mu to řekli
a on odejde...

/ Kůzle /

+ + +

Nikdy se nebojte motýlů,
nepřinášejí smrt na svých křídlech,
pouze nás nadlehčují,
abychom neodcházeli těžce ze světa.
Nikdy se nebojte motýlů,
neuhranou naše děti ještě nenarozené,
jenom je ovinou kuklou nevinnosti,
kterou se musí samy prokousat k životu.
Nikdy se nebojte motýlů,
nešálí naše zraky pelem žárlivosti,
to sejí lásku v květy našich těl,
abychom bolest přečkali ve smíchu
a radost proplakali.

/Standa-Táta/

PŘÁTELSTVÍ

Zapečetěné ruce
do srdíčka
Zaklíněná slova
do jednoho stromu
s lístky, které nepadají
neusychají a nežloutnou
Dva kroky
na stejné cestě

/Irča/

Z vyprávění Robina u posledního ohně...

"Tak "Robertek" je tříkolka, neboli chroust. Nebo taky "Džínák" nebo Velorex nebo "Splasěný trubky", jak chcete. Prostě jawa třístapadesát vobalená vocelovou, konstrukcí a celtovinou. Koupil jsem ho za dvě pětistovky a litrovku domácí slivovice. Tehdy jsem ještě netušil, že v zimě v něm budu mrznout a v létě se potit, nehledě na celoroční natřásání a spravování, protože Robertek umí být taky pěkněj paličák, když chce, tak se mnou třeba dva tři dny vůbec nemluví. Od té doby, co ho mám, jsem tedy "Velkej Robert" ~~xMuxix~~ a "Malej Robert", to je moje minivozítka. A protože se špatně říká, že jdu třeba startovat "Malého Roberta", udělal z něj někdo Robertka, už ani nevím, kdo to byl. Pro naše hosty, kteří ho neznají, ještě na okraj připomínám, že dá lehce všude poznat podle bílého nápisu TRYCYKL 1902, kterej mi tam načmáral acetonkou někdo před školou a kterej jsem tam na naléhání celý osady musel nechat, protože je prej nespisovnej a tudíž originální. Jo, ale v čem jsem to chtěl mluvit, abych to nezakecal.

Mimulej tejden v pátek přijela Ika. Tu všichni znáte, sedí tady vedle mě - pomlouvá tě nebudu, lásko, jen tě předem prosím, abys mě nepřerušovala. Přijela zrovna v okamžiku, když jsem na dvoře domlouval Robertkovi, protože se mnou už zase nemluvil. Chvilku jen tak seděla na špalku a mlčela a potom utrousila takovou poznámku, jako že mám nechat toho vyhrožování rukama a raděj Robertka pěkhě poprosit! A světe, div se, ta potvora - teď myslím tu tříkolku, samozřejmě - po tom poprosení normálně chytla. Tak jsme ji tam nechali, už rozumnou, stát a šli dovnitř na kafe a já pořád čekal, co z Iky vyleze. Ona totiž obyčejně přijede v pátek s ně-

jakým ztřeštěným nápadem a v sobotu ráno má pak Robertek co dělat, aby nezavařil motor na dálnici na Prahu nebo v některém z krušnohorských kopců. Takže jsme pili to kafe a Ika na jednu povídá, jestli prej vím, co to je dalekonosný světlo. A je to tady, říkám si a předstírám nezájem, protože kdybych se projevil nějak jinak, tak Ika začne tajnůstkařit a pak to z ní páčím celej večer. No nerozčiluj se, miláčku, je to tak... Takže abych nebyl jako ona; v sobotu ráno jsme sbalili usky a s Robertkem vyrazili směr České středohoří. Na oběd se prý stavíme u paní Houskové, to je babička Iky, která je vždycky strašně ráda, že jí někdo navštíví. Jednak protože bydlí sama a hlavně jí nemá kdo naštipat dříví, takže proč bych to nemoh udělat zrovna já, kdo no jako naštipu. No, když už tam jedem...

Robertek pak slupnul k obědu deset litrů MIXU, já s Ikou půlku kačeny, naštipali jsme to dříví, obrátili seno, rozloučili se s babičkou a s králíky a kolem půl čtvrté už zase uháněli po silnici.

A teď teda k tomu, co to je dalekonosný světlo. Celej ten výmysl /všimni si, lásko, jak tolerantně neříkám "tvůj"/ je založenej na tom, že když vylezete na kopec a je pozdní odpoledne, tak na jednom konci máte zapadající sluníčko, který dělá dlouhý stíny, a na druhým konci Český středohoří, kde jsou ty dlouhý stíny vidět. A kdo to tam trochu znáte a představíte si ty sopky na rovný placce v záři zapadajícího slunce, nad tím ještě modré nebe a vedle sebe hezkou holku, tak uznáte, že by to taky mohl být bejt krásnej zážitek. Říkám - mohl-, protože já ho nezažil. Celej ten náš plán měl totiž jednu velkou trhlínu: počítalo se v něm s hezkým počasím. A to se na nás kolem pátý lidově řečeno vybodlo. Lezli jsme do klapce a pak stáli na-

hoře a místo slunce viděli jen šedivo a provazy deště a dole zmoklýho Robertka a koukali jsme po sobě a nevěděli, jestli se smát nebo vztekat. Takže jsme zase slezli dolů, pod Robertkovou impregnovanou střechou si dali pusu a já nastartoval a jeli jsme do nejbližší hospody na pořádněj gror. A to už jsme se smáli, že jedem sto dvacet kiláků v rozhrkaný kleci na vobyčejnou vodu s rumem a přemýšleli, kde se usušíme a kam půjdem spát.

No a to je vlastně všechno. Jen snad na závěr - i ten nejnevdařenější výlet je většinou k něčemu dobrěj. Třeba jen k tomu, že člo naštípe někomu dříví.

A jestli si někdo myslí, že cestovat v elorexu je nějaká slast, tak ať přijde a já ho svezu. Teda jestli mi zase Robertek nebude trucovat..."

/ Dědek /

Našli jsme se ztracený
mezi svými tóny
les zářil tmou
my si z něj brali sílu
a svoji nejistotu
jsme smyli v rybníce
Našli jsme se zapomenutý
v hlase flétny
ráno se probouzelo
a my šli spát

/ Povolka /

Je to takový divný pocit,
vracet se do míst, která máš rád.
Je to takový krásný pocit,
všemu známému zase "ahoj" rozdávat.

A proto odcházím...

/ Lenka /

Tuláci pod hvězdami

Padáme přes bludné kořeny
až jedno zakopnutí
přinese smrt

Co víme o vesmíru
Co o životě
Že nebyly jsou a budou
Čím víc o tom bádáme
tím hůř se šlape

A přece
Čím víc o tom bádáme
tím větší cítíme radost
z nádherné tragédie
tuláckého údělu

/ David Samek /

PŘERUŠENÉ SPOJENÍ

Viděl jsem draka
vzlétnout do oblak
Kyval se na dlouhém provaze
sem a tam - tam a sem
povídal si s mraky
prozpěvoval si s ptáky

Poslal jsem mu
vzdušnou poštou psaníčko
pár pozdravů
a pozvání na večer -
ke mně
Drak si vše prohlédl
zavrtěl hlavou
a najednou se začal ztrácet
mým očím ...

Zůstal jsem na zemi sám
Přetržený provázek se smutně
plazil trávou
a já se znovu
a znovu marně ptal:
Proč jsi odešel
Ty můj draku
s tak krásně rudými rty...?

/Lenka/

DÁREK NA ROZLOUČENOU

Nechci se loučit jen tak,
mám pro tebe dárek:
"Slovník cizích slov"

Nediv se
a raděj si v něm najdi,
co znamená slovo LÁSKA.

Že tam není ?
Vidíš, asi to slovo není lidem cizí.
Ale pro tebe
by ho tam měli dopsat...

/ Pískle /

... ranní noviny
Na šálek čaje
krajíc chleba
minutu cviků
není čas
Mít tak automatický
oblékač šatů
Mít tak
kalorie v tabletce
Šetříme vším
časem i pohybem
jenom ne sami sebe

Šetříme čas
pro frontu
na ranní tisk
Johann Gutenberg
se v hrobě
obrací

/zaslala Martina H./

+ + +

Jak zvláštní když se oblékáš
odcházíš
jako bys zůstávala
lásko -
chvějí se mi prsty
když ti zavírám
poslední polibek -
dlouho jen horká tma
odcházíš v dešti který smývá tvoje stopy
nevymaže je
pořád tě držím v dlani
do které vrýváš nové čárky osudu

/ Mauglí /

HLEDEJ ČLOVĚKA

Obyčejný člověk
/říkali mu Génius/
co chtěl se rozdat lidem
jednoho dne zjistil
že
vše co chtěl jim dát
už od nich dávno
dostal

Uzlíček svázal
a že důvěrně znal jeho tíhu
podpíral se cestou holí
kolem černé zdi krok za krokem
stín jak pes
ten nejvěrnější z přátel
napadal na jednu nohu
Podivnou píseň
beze slov a tónů
zpívala dlažba
Da Capo al Fine

Dnes už je těžké
soudit
proč dal se cestou za světlem
proč šlapal měchy
když jiní
po jeho hřbetě
a po zádech jeho druhů
stoupali
dolů do tmy
obratel po obratli

volající
per aspera ad astra
opření o zábradlí cizích jim myšlenek
zatímco
chromý
berlou kámen lámal
a ani při oddechu
neoprášil by vlastní pomník
jehož tvary
ohladily slzami lůzy

Obyčejný člověk
/říkali mu Génius/
Obyčejný génius
/říkejme mu Beethoven/
Podivnou píseň
plnou slov a tónů
zpívalo srdce
Da Capo al Fine

/Pavel Foltán/

Vzpomínky

Už jenom postavit most
přes pláně časoprostoru
a postřehnout poslední souvislosti
A pak vědoucne zapomínat
barevné šipky vykonaných cest
a vůbec všechno co už mlčí

Potom bude svět
skrze nás procházet
v nejkrásnějším putování

/David Samek/

+ + +

Z okna vidím přímo na ulici
KROKY :
Sem - tam
Jedny rychlé
druhé rozváznější
Ale ani jedny se nezastaví
a neodpoví na můj dotěrný dotaz :
QUO VADIS, DOMINE ? .

Chtěl bych Ti natrhat kupu sedmikrásek,
ale pan Ferlinghetti už zavřel krám
a šel za svou tlustou ženou na 3.Avenue.
Malíř měsíc barví oblohu do zlatova
a Tvé oči mají barvu trávy...

/Netopejr/

MÁŠ DOST HOLUBIC ?

Snad stokrát řekli ti, že nevíš, co je zlo
ale tys to věděl.

Věděl jsi, co znamená Hirošima a Nagasaki,
snad jsi znal, co byla Enola Gay.

Víš moc dobře, že až hřib pozvedne před tebou
svou hmotu,

bude konec. Všem.

Chtěl bys říct jen jediné: "Chci žít!"

A až se zvednou k nebi spálené ruce a vypustí
bílou holubici,

zvedneš ruku i ty.

Bílá holubice letí, pomalu letí. Bělostnými
perutěmi vygumuje s povrchu všechny zuby a drápy
jestřábům.

Jenže jestřábů je mnoho.

MÁŠ DOST HOLUBIC ???

/Béda Machek /

• • •

Narodilo se malé slunce
a přiběhlo mi k nohám
jak toulavé mlsné štěně

Neměl jsem už vůbec nic
jen velké dřravé kapsy
Mezi starými děrami
klubaly se na svět nové
snad nechtěly již nést tíhu
mé poslední zapomenuté duše

Štěně vrtělo ohonem z mlhy
a prvními ranními paprsky
lízalo mi studenou ruku

Hladil jsem jeho větrnou srst
pak vyndal z kapsy
svou poslední duši
a tu jsem mu dal

/Míša Trmal/

"Teorie labutí"

Když jsme šli vyprovodit Tátu na autobus do Dobrušky, přeletěla nad námi dvě letadla. V tom můj bystrý, leč zaostalý mozek rozvinul tuto teorii: Te první je labuť a ta druhé labuťák. Zdá se, že tu labuť nemůže dohnat. Pořád letí za ní ve stejné vzdálenosti, moc málo se snaží. Ale ty labutě jsou stejně zvláštní tvorové. Když se jim rozbije křídlo nebo něco moc důležitého, tak z nich vyletí mozek, který pak pomalu klesá k zemi. Když pak dopadne a nejde si zrovna odpočinout, tak vleze do další labutě, která zatím byla bez mozku a už je zase jedna labuť schopná letu. A tak to jde pořád dokolečka dokola...

/ Peco /

PROČ PRÁVĚ SKOPEC ?

Tak otřesnou noc nepřeju ani Fredymu, co mi přebíral kočku. Je to série Horrorů, mixáž nesku-tečna a denních otřesů v provlhlém spacáku, na-víc mi Rudy dělá zvukovou kulisu svým chrčením, mlaskáním a funěním. No né, všechno má svý meze! On mi žužlá ucho! Nabírám správný obrátky, vztek mě otáčí a otevírá nejdřív pusu, pak oči. Ale mou chloubu, sérii vybraných nadávek, ani nezač-nu. Nade mnou se tyčí mohutná chlupatá hlava s podivně zahnutějma rohama, spíš parožím, v kon-čící třetí spirále ostré, koboučkovkou přibrouše-né špičky. Alfréd je nezodpovědněj břídil, proto-že mě ve svých horrorech na něco tak strašlivé-ho nepřipravil. Vyrážím na překážkovou dráhu ve spacáku, který trhám. Svým řevem umrtvuju přírodu a probouzím kamarády. Vše se dává do pohybu, krom mohutného berana, který rozvážně žvýkajíc pozorně sleduje skvrnu od guláše na Rudyho spacáku. Ale to už Rudy trhá mé rekordy, tvoříc novou disciplínu osady-šplh ve spacáku na dub s kytarou v ruce.

Ostatní kamarádi usazení na okolních stro-mech se radí, jak zvládnout tuhle situaci. Vždy optimistický Píďa ze svého smrčku navrhuje: "Vě-ci nelze brát tak tragicky. Rudy, máš dřevo, tak hraj. Třeba ten bizon nemá hudební sluch a bude tě poslouchat."

Rudy začíná. Niagarou, beran zpozorní a jeví známky neklidu pouze v peuzách, kdy se musí Rudy nadýchnout. Při páté skladbě mi začalo vadit, že stoletý dub, ač už by mohl být rozumný kmet, vyrašil pěkný souček zrovna v místech mé zadni-ce. Při pětadvacáté písni jsem se upokojil-j sme na tom všichni stejně. Jen Píďa byl na tom rela-

tivně nejlépe, jelikož stihnul s sebou na smrček vzít laso, kterým se jistil za pás a o špičku stromku. Výhoda to ovšem byla jen do té doby, než větévka pod Pídu praskla. Během pádu Pída jenom zelenal, vřískaje prosbu k Pajdovi, pak už pomalu modral, viseje pár centimetrů nad zemí. Beran přestal naslouchat a s povděkem přijal novou zábavu od kluků, s nimiž se tak užije. Rázným pohybem Pídu rozhoupal a zkoušel se mu trefit do toho nejvíc prošoupaného místa. Lze podotknouti, že většina pokusů byla zdárná a od té doby Pída razí teorii, že nejzdravější spánek je na břiše.

Spása přišla v podobě statného jinocha, připomínajícího postavou něco mezi kovbojem a bačou. "A, pánové pořádají potlach hned po ránu. Ale něco tu páchne...", pravil, odvažuje Pídu. Ten do dneška tvrdí, že to smrděl beran.

Po zjištění, že Lojza - tak se ta Pajdova pomsta jmenovala - nám nesežral jedinou sáčkovou polévku, čímž je kámoš, jsme čundr zakončili.

No a od té doby měla osada Bobrů ve znaku berana. A ta památná domovenka ještě existuje - to je dodatek příběhu pro ty, kteří tomuto vyprávění nechtějí věřit.

/ Včelka /

Vzhůru do boje !
/absolutní báseň/

Glimbi rimbi ? Ba, ga, ga !
Mula ula krákváklá
Bada buda bu bu bu !
Guru huru bum bum bum !

Printi rintí ? Ba, ga, ga !
Uma guma kre kve kle
Huga fuga prásk prásk prásk
Antihuga mlask mlask mlask
Ejchuchuchu jupi jou !!

/Béda Machek/

...pro otrlé povahy
/aneb z Velkého vandru/

U ohniště stojí Voda
Jezinku si brzo podá
ustlala mu v pařezu
spad do něj jak do dřezu

/Ivan/

Já se nemůžu moc smát, protože hned brečím

..zlatohlávek uprostřed cesty

Neplivejte na toho brouka, vždyť se utopí

/Jezinka/

Střelec po přecpání se melouny, ořechy
a vínem: "Do těchto končin bych jezdil
na vandr zásadně v létě a bez kalhot.
Jen bych jedl, občas podřepl a zase šel...
Žádný problém."

~~XDag/~~

Odpouštím, ale nezapomínám

/Dag/

/pro všechny vybrala a zaslala Jezinka /

IMPROVIZACE

Bůh nám dal řeč,
abychom se domluvili.
A tak kecáme a kecáme.
A pak najednou vznikne
jedno slovíčko
a to si schováme -
do kapsy, aby ho všední den
neumazal.
To slovíčko může bejt klidně
láska nebo přátelství.
Pozor však,
aby nebyla děravá kapsa...

/Netopejr/

Díky všem, kteří přispěli do dnešního čísla i všem, jejichž příspěvky čekají teprve na zařazení. Díky Tobě, Kolohnáte, Inko, Ještěre, fňo, Milane, Jirko, a ostatním, kteří nám fandíte!

TSUNAMI - zpravodaj TSUNAMY

ročník III., číslo 6

odpovědná redaktorka:

Lenka /Alena Tučimová, Zahradní 218,

431 51 Klášterec nad Ohří,

tel. 935 665/

veškeré příspěvky, názory a kritiky zasílejte na její adresu

nevyžádané příspěvky se nevracejí

toto číslo vyšlo 8.11.1986 ku příležitosti druhého výročí vzniku TSUNAMI

uzávěrka dalšího čísla již 15.12.1986!!!!